

Odešel MUDr. Ivo Novotný, CSc., a endoskopické Brno už nebude nikdy stejné

Ivo Novotný, MD, PhD, left and endoscopic Brno will never be the same

Je mou smutnou povinností napsat nekrolog svému kolegovi a nedostížnému endoskopickému vzoru MUDr. Ivo Novotnému, CSc.

S panem asistentem Novotným (jak se Ivošovi v Brně zásadně říká) jsem se poprvé potkal již průběhu studií na brněnské lékařské fakultě. Denně jsem se s ním pak začal potkávat v roce 2005, kdy jsem po promoci nastoupil na Interní gastroenterologickou kliniku Fakultní nemocnice Brno v Bohunicích. Přes velký respekt, který jsme k němu my mladí cítili, jsme brzy pochopili, že pokud se nám podaří odpovědět na jeho typickou otázku „co od toho vyšetření očekáváme“, není ochotnějšího člověka, který by se pro osud každého pacienta rozdál, a především prakticky vždy vše vyřešil. V průběhu následujících let jsem se od něj učil vše od abdominálních ultrazvuků po endosonografii. Neustále jsem byl překvapován šířkou jeho záběru, a především elegancí, s jakou prováděl i ty nejtěžší endoskopické výkony.

Ivoš endoskopii miloval a byla celým jeho životem. Nikdy nezapomenu na štěstí v jeho očích a úsměv malého kluka, když se mu podařilo např. vytáhnout do žlučových cest migrovaný DBdrén, který před ním nevytáhlo ně-

kolik vyhlášených endoskopistů. Nebo když úspěšně provedl ERCP u pacienta se složitou postresekční anatomíí. Obecně řečeno, když v Bohunicích něco nedokázal udělat Ivoš, tak se už bez řečí bralo, že to endoskopicky udělat nelze.

Jinak ale Ivoš patřil k lidem spíše tichým, který se svým uměním nechlubil. Neobjížděl kongresy, nepsal desítky článků – veškerý čas trávil na endoskopickém sálku a prováděl až neskutecné počty výkonů. O svém soukromí se mnou nemluvil téměř vůbec, naopak se rozmluvil k nezastavení např. ve chvílích, kdy mně (který v té době nedržel v rukou duodenoskop ještě ani jednou) do detailu vykládal, co a jak mám udělat, abych zvládl např. obtížnou kanylaci papily.

V průběhu posledních více než 10 let táhl endoskopicky dokonce dvě brněnská pracoviště – v roce 2010 totiž přešel většinou úvazku na Masarykův onkologický ústav, kde vybudoval pracoviště provádějící každoročně několik tisíc endoskopií, včetně téměř tisíce endosonografií. Na toto pracoviště jsem jej v roce 2019 následoval, a tím se naše cesty opět protnul. Po celou dobu své kariéry však nadále pracoval i ve FN Brno-Bohunice, kam docházel dle potřeby i před začát-

kem pracovní doby na MOÚ a kde mimo jiné sloužil tři ze čtyř víkendů.

Se svojí těžkou chorobou bojoval neuvěřitelně statečně téměř 5 let. V průběhu celé náročné léčby přestával pracovat naprosto minimálně a např. návraty do práce v řádu několika málo dní byly standardní součástí jeho „pooperačního klidu na hojení“. Den před svou finální hospitalizací, od které mu zhoršující se zdravotní stav již další práci neumožnil, provedl tři elegantní ERCP.

Z výše popsaného je patrné, že Ivoš pracoval ne za dva, ale minimálně za tři lidi, a to v neuvěřitelné kvantitě, ale i kvalitě. Proto bude nejen nám v Brně a okolí neuvěřitelně chybět, a pokusit se zaplnit mezeru po jeho odchodu je velkou výzvou pro kolektivy obou endoskopických pracovišť, na nichž působil.

Důvod, proč Bůh povolal Ivoše do Nebe tak předčasně, se asi nikdy přesně nedozvíme, ale dle mého názoru se jednalo o nějaké obtížné ERCP, které tam potřebovali udělat. Tak ať je Ti, Ivo, tam nahoře dobře a ať Ti to tam endoskopuje aspoň tak dobře, jako tady dole na Zemi.

*Za kolektiv Gastroenterologického oddělení Masarykova onkologického ústavu
doc. MUDr. Jan Trna, Ph.D.*